

[Annette Just]

og så er jeg sikker på, at vi nok skal bevare de gode job og ikke kun hænge fast i de såkaldt dårligt betalte job.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Nu sagde jeg ikke, at vi havde nået gode resultater eller store resultater; men jeg konstaterede, at vi havde nået nogle resultater, og det i sig selv synes jeg er positivt og bemærkelsesværdigt. Men dermed er ikke sagt, at vi i dag har opnået lige muligheder, at vi har nået det, vi gerne vil. Det var sådan set mest det, der var pointen i min tale, og derudover nævnte jeg ikke noget om kvotetildelinger, eller at man kun skulle vurdere parterne på arbejdsmarkedet i forhold til, om de var han- eller hunkøn. Men udgangspunktet var faktisk, at vi gerne skulle ende med at have lige vilkår og lige muligheder, og jeg konstaterede, at det har vi faktisk ikke i dag, hverken uddannelsesmæssigt, lønmæssigt eller beskæftigelsesmæssigt.

Grethe Fenger Møller (KF):

Hvis man går ind for ligestilling – og hvem gør ikke det eller siger, at de gør det – hvis man også gerne vil være glad, hvis man også gerne vil være i overensstemmelse med trenden i tiden om, at ligestilling da er noget, vi har, eller at det er da noget, mænd og kvinder selv afgør, at de har på det niveau, de gerne vil have, og at det kommer vel automatisk af sig selv, så skulle vi måske have begrænset os til at stille en forespørgsel til statsministeren om, hvilke oplysninger statsministeren kunne give om, hvordan det gik med opkvalificering af kontorpersonalet, og så ville statsministeren kunne sige, at det går vældig godt, således som statsministeren også har sagt det, og så ville vi kunne være glade.

Men det var ikke det valg, vi traf. Vi traf det valg at formulere os bredere i forhold til statsministeren, og det mener jeg selvfølgelig også er helt rigtigt. Derved kommer vi også til at diskutere nogle af de vanskeligheder, der er, og som også fru Lotte Henriksen var inde på – den erfaring har jeg også haft – at når man kommer ud i verden, synes folk jo, at Danmark og Norden har løst alle problemer, når man ser på den politiske repræsentation og arbejdsmarkedet. Vi synes ikke, at vi er nået langt nok, og det er vi nok meget bredt politisk enige om.

Det kan man også se på det materiale, vi har haft som udgangspunkt for vores diskussion i dag, og vi ved jo også, at vi i Folketinget siden 1986 løbende har drøftet, hvad vi kunne gøre for at fremme ligestillingen.

Den sidste debat havde vi som sagt i februar 1991, hvor baggrunden for vores drøftelser var en rapport fra Ligestillingsrådet, og i ordvalget lå der også noget optimistisk. Dengang havde vi vedtaget, at vi skulle have handlingsplaner, og i 1991 kom det så ind – meget aktivt støttet af den daværende socialdemokratiske ordfører, fru Helle Degn – at vi også skulle sætte måltal på, og nu måtte vi se at komme videre.

Nu har vi så en rapport, som hedder »Vejen videre«, og da jeg sad og skulle forberede mig til i dag, spekulerede jeg lidt over arbejdstitlen, som Ligestillingsrådet havde valgt til den nyeste rapport. For jeg synes, at i »Godt begyndt«, havde man en mere optimistisk tone, og da troede vi måske på, at hvis bare vi opstillede nogle måltal, ville de også blive gennemført.

Så viser den nyeste rapport fra Ligestillingsrådet fra november 1993, at det slet ikke har været så let og så ukompliceret at fortsætte ligestillingsarbejdet. Vejen videre har ikke været nogen dans på roser, den har været tornet; der har været modgang, synes jeg man kan sige, og der har været, ja, man kan kalde det modvind eller modvilje. Det synes jeg vi skal drøfte, og man skal måske også prøve på at forholde sig til, hvad det er, der har skabt en modvind eller en modvilje til at komme videre med ligestillingsarbejdet.

Egentlig kan man jo undre sig, når Folketinget *har* vedtaget en dagsorden. En dagsorden skal selvfølgelig altid overholdes, men når vi skal evaluere arbejdet, kan vi konstatere, at nogle ministerier faktisk har lavet handlingsplaner med måltal, mens nogle har lavet handlingsplaner uden måltal, og nogle har slet ikke lavet noget som helst.

Det er måske svært – statsministeren var også inde på det – at acceptere fra Folketingets side, at man ikke har overholdt den dagsorden, som Folketinget vedtog i 1991. Men jeg tror, det måske er vigtigt, at når vi skal fortsætte arbejdet – for det er jeg enig i at vi skal – så prøver at se på, hvad det egentlig er for nogle barrierer, der har været. Jeg prøvede, om jeg kunne se et mønster i dette her, men det kan jeg